

Be a Nelson – EEN KLEIN GROOT CADEAU

EEN KLEIN GROOT CADEAU

Toen Nelson Mandela op Robbeneiland gevangen zat, viel hij onder 'zwaar regime'. Hij mocht maar twee keer per jaar bezoek of een brief ontvangen. Dit fictieve verhaal vertelt hoe blij Nelson met zoiets kleins als een brief is. Het maakte hem dagenlang blij.

Verhaal

'Nelson, wat werk je hard vandaag,' zegt de bewaker. Nelson zegt niks. Hij gaat door met waar hij mee bezig was. Heel precies veegt hij hoopjes kalk bij elkaar. Niet één korreltje laat hij achter. Voorzichtig schudt hij het in de kist die klaarstaat. Ondanks dat hij zo precies werkt, is de kist al bijna vol. Nelson heeft maar één doel vandaag: zorgen dat hij de bewaker niet boos maakt.

Nelson zit op Robbeneiland. Dat is een gevangenis. Daar zit hij omdat hij wil dat witte en gekleurde mensen dezelfde rechten krijgen. In zijn land, Zuid-Afrika, is dat niet zo. De regering heeft hem straf gegeven. Daarom zit hij op gevangenseiland.

Elke dag werkt hij keihard. Elke dag doet hij zijn best om de bewakers niet boos te maken. Dat is moeilijk, want ze zijn snel boos. Als je veters niet goed gestrikt zijn, bijvoorbeeld. Of als je moe bent en ietsie pietsie minder hard kunt werken. Voor straf moet je dan langer doorwerken. Of ze gooien je kist om en dan kun je opnieuw beginnen.

Nelson ziet dat de zon bijna onder gaat. Dan is werktijd voorbij. Als hij zo doorgaat, mag hij direct terug naar zijn cel. En daar... Hij slikt. Hij wil er niet teveel aan denken. Dan gaat hij dromen en vergeet hij misschien hard door te werken.

'Nelson,' roept de bewaker. 'Klaar. Je mag gaan.'

Nelson weet wel dat dat niet helemaal waar is. Eerst moet hij de kist wegzetten. Dan moet hij de bezem in het hok hangen. Daarna moet hij controleren of alles netjes is. En dan pas mag hij gaan.

Met trillende handen zet hij de kist weg. De bezem wil hij zo snel ophangen dat hij twee keer van het haakje valt. Met snelle stappen loopt hij naar zijn werkplek. Keurig, denkt hij en draait zich om. Hij kijkt naar de bewaker. Die knikt bijna onzichtbaar.

Rennen mag niet, dus neemt Nelson de grootste stappen die hij kan zetten richting zijn cel. Hij gooit de deur open. Zou er echt...?

Met een stap is hij bij zijn slaapmat. Daar. Op zijn kussen. Daar ligt het. Nelson pakt het op.

'Een brief!' roept hij. 'Ik heb een brief.' Hij drukt de brief tegen zijn borst en maakt een dansje door zijn cel. Daarna ruikt hij eraan. Dan pas kijkt hij van wie de brief is.

'Mijn nicht,' fluistert hij. Wat zal ze allemaal te vertellen hebben? Zitten er foto's in? Gaat het goed met ze?

Nelson gaat zitten. Hij staart naar zijn naam en adres op de envelop. De laatste keer dat hij een brief kreeg, is een half jaar geleden. Maar twee keer per jaar mag hij post ontvangen.

Gisteren zei een bewaker al: 'Nelson, morgen.' Hij wist meteen wat de bewaker bedoelde.

Heel langzaam scheurt hij de brief open. De scheur is kaarsrecht. Met zijn duim en wijsvinger haalt hij het papier eruit. Wauw, twee kantjes helemaal vol geschreven. Met mooie, sierlijke letters.

Nelson doet de brief terug in de enveloppe. Hij gaat zich eerst wassen. Daarna zal hij eten. De brief zet hij zo lang op zijn plankje. Steeds zal hij ernaar kijken. Naar dit kleine, grote cadeau dat hij vanavond rustig gaat lezen.

'Bedankt, nicht,' fluistert hij. 'Je maakt me heel blij.'